

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa E. B., M. B., M. B., K. B. i małoletniego K. B.
przeciwko Szpitalowi Powiatu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to,

że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący E. B., K. B., K. B., M. B. i M. B. powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398¹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na tę przesłankę zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała na stwierdzenie, by była ona - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Skarżący, w obszernym wywodzie, powołali się na szereg nieprawidłowości związanych z prowadzeniem postępowania dowodowego i oceną dowodów, w tym na niezasadną odmowę uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego i kontynuowanie postępowania z udziałem tego samego zespołu biegłych. Wytknęli również nieprawidłowy, w ocenie skarżących, sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Jakkolwiek nie jest wykluczone formułowanie w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących oddalenia określonych wniosków dowodowych, to o liczbie powołanych biegłych, a także o potrzebie zasięgnięcia opinii innego biegłego

decyduje sąd (art. 278 § 1 i art. 286 *in fine* k.p.c.). Co do zasady zatem, jeżeli opinia biegłego nie jest wystarczająca do przekonania sądu o prawdziwości twierdzenia faktycznego, sąd rozstrzyga zgodnie z regułami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). Okoliczność, że opinia jest niekorzystna dla strony, na której spoczywa ów ciężar, nie jest podstawą powołania kolejnego biegłego. Kwestia ta była wielokrotnie uwypuklana w judykaturze (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, niepubl., z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, niepubl., z dnia 26 października 1999 r., II CKN 533/98, niepubl., z dnia 20 marca 2014 r., II CSK 296/13, niepubl. i z dnia 21 maja 2014 r., II CSK 441/13, niepubl.).

Rozstrzygnięcie, czy *in casu* powołanie kolejnego biegłego jest konieczne, wymaga skonfrontowania opinii z właściwymi kryteriami oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) i ewentualnymi zarzutami strony. Analiza motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia w zestawieniu z materiałem sprawy, w tym opinią biegłych i zarzutami powodów, nie pozwalała przyjąć, aby wykładnia art. 286 k.p.c. i oceny dokonane w tej mierze przez Sąd Apelacyjny prowadziły do oczywistej i ewidentnej wadliwości zaskarżonego wyroku. Ustawodawca nieprzypadkowo użył w art. 278 i art. 286 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając zakres uznania sądu w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2018 r., III CSK 25/18, niepubl. i z dnia 18 maja 2018 r., II CSK 21/18, niepubl.). Pozostawia to wąskie granice dla kontroli kasacyjnej sprawowanej przez Sąd Najwyższy. Jest tak tym bardziej, jeżeli zważyć, że decyzja ta wiąże się ściśle ze sferą oceny dowodów, której badanie w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W sprzeczności z tym wyłączeniem pozostawały sformułowane w skardze zarzuty naruszenia art. 232 i 233 § 1 k.p.c., co uszło uwadze skarżących. W konsekwencji, również wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może bazować na twierdzeniach wskazujących na błędne wyniki oceny dowodów, względnie na zastosowanie w tej mierze niewłaściwych kryteriów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18, niepubl.).

Twierdzona przyczyna kasacyjna nie wynikała również z pozostałej argumentacji powołanej we wniosku, co dotyczyło także zarzutów co do sposobu sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jak wielokrotnie wskazywano

w orzecznictwie, wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji może tylko wtedy uzasadniać skargę kasacyjną, a tym bardziej służyć wykazaniu jej oczywistej zasadności, gdyby jej skutkiem była niemożność poddania wyroku kontroli kasacyjnej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, niepubl., z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepubl., z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, niepubl. i z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, nr 12, poz. 148). Sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 102, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.